

27.63x33.7	1	עמוד 13	ידיעות אחרונות - 24 שעות	07/08/2019	69536044-7
איילן איגוד ישראלי לילדים נפגעים נכים - 55820					

מיה פרי. "בלי התמדה שום דבר לא יקרה" | צילום: ירון שרון

"אני רוצה לשמוע את 'התקווה' על הפודיום באולימפיאדה"

היא נולדה עם שיתוק מוחין והגיעה לבריכת השחייה בגיל שמונה חודשים כחלק מהשיקום. מאז, מיה פרי (14) לא מפסיקה לשחות, לנצח, ולהאמין. מאמניה מספרים שיש שחינים מוכשרים יותר, אבל לאף אחד אין כזה כוח רצון ולמעטים יש משפחה כה תומכת. פרויקט "בוקר טוב יותר" בשיתוף "ידיעות אחרונות", ynet ותלמה מציג את הנערה שחותרת להצליח בגדול | ורד גולדמן

מפעילה את עצמה ויודעת בדיוק מה היא רוצה וזה מה שעושה את ההבדל בין ילד שסתם שוחה לילד שהופך לספורטאי. אני מקווה מאוד שהמינוע הזה יעבור ויהיה בו מספיק שמן. וגם להורים שלה, שמסיעים אותה כל שבת בבוקר, צריך לפרגן. כל המשפחה התגייסה למען הצלחתה. אבל אם היא לא הייתה לוחצת עליהם ורוצה להגיע לכאן, זה לא היה קורה. באמת כל הכבוד. שרק תמשיך להיות כזו."

"בלי התמדה, שום דבר לא יקרה", מסכימה מיה. "אתה צריך להאמין בעצמך ולהתמיד, וגם, בעיקר, שתהיה לך משפחה תומכת ועוזרת."

ומה צריכים לדעת ההורים של ספורטאי בכזה קנה מידה? "זה דורש המון התגייסות, להביא אותה ולהחזיר אותה, להיות כל הזמן זמינים ולהגיע מרחוק. אנחנו גרים בויכרון, מתאמנים בקריית חיים ולפעמים יש אימונים ביום שבת בשש בבוקר. אנחנו נעזרים המון בסבא שלנו. כל המשפחה מגויסת לזה", מספרת האמא טלי, "זו הקרבה מאוד גדולה מבחינת המשפחה אבל בלי הורים שתומכים זה פשוט בלתי אפשרי. והכי חשוב זה הנחישות וההתמדה של הילד. יש לזה תוצאות נפלאות. מיה לא הלכה עד גיל ארבע והיא הולכת היום כי היא עבדה מאוד קשה במהלך השנים. לכל ילד מגיעה הזכות שמישהו יאמין בו, יטפל בו כראוי וכך הוא יוכל להגיע למקומות מאוד רחוקים. מיה היא ילדה שמציבה מטרות ומגיעה אליהן. היא תלמידה מצטיינת, מגיעה להישגים יפים בשחייה. זה עניין של אופי. כל מה שהיא תחליט לעשות בחיים – היא תעשה אותו הכי טוב שאפשר. היא עוד תביא את ישראל להישגים מאוד גבוהים. אני יודעת שהחלום של מיה זה לייצג את המדינה באולימפיאדה ואנחנו נעשה הכל כדי שזה יקרה."

"לשם אני באמת רוצה להגיע", מסכימת מיה, "לייצג את ישראל בכבוד ולשמוע את 'התקווה' על הפודיום".

פרויקט "בוקר טוב יותר" מתקיים בשיתוף חברת תלמה.

כשמפסידים זה קשה. לפעמים אני גם בוכה. התחרות שבה זכיתי בתואר שחינית השנה הייתה מאוד חשובה לי. רציתי להגיע לשיאים חדשים וטובים".

אחד ממאמני השחייה של מיה, יעקב בלינסון, מצטרף לשיחה. "גיליתי אותה לפני שנתיים וחצי בתחרות שהיא השתתפה בה", הוא מספר, "ראיתי

איך היא שוחה והצעתי לה לבוא בימי שבת להתאמן אצלנו, עם כל הקבוצה. אחד הרברים החשובים במיה זו המוטיבציה שלה. אבא ואמא שלה הסכימו להביא אותה לכאן, אבל המנוע – זו מיה. היו ילדים יותר כישרוניים ממנה, אבל היא

התחלתי לשחות בגיל שמונה חודשים, זה היה תהליך שיקומי, אבל מההתחלה התאהבתי בזה. מאוד מנהג אותי לעשות ספורט וזה גם חשוב מבחינה בריאותית. בגיל 11 הבנתי שזה לא רק תחביב. אחרי אולימפיאדת ריו התחלתי להתאמן באיל"ן חיפה. ספורט נותן המון שמחה. אתה גם יכול להכיר דרכו חברים חדשים. זה פשוט כיף.

אם לא הייתי שחינית אני חושבת שהייתי מתאמנת בכדורסל כיסאות גלגלים. אני מאוד אוהבת כדורסל". ואיך משלבים חיי חברה? "זה די קשה לפעמים", היא מודה, "אני יוצאת השנה לקורס מרריכים בתינועת הנוער שבה אני חברה. לפעמים אין לי הרבה זמן להיפגש עם חברות. את שיעורי הבית אני עושה בערב. אבל אם אתה אוהב את זה, אתה יכול להצליח לשלב הכל".

איך מתמודדים עם כל הלחץ והציפיות הגבוהות? "זה מאוד קשה לפעמים, ההתרגשות הזאת", מספרת מיה, "אבל צריך לדעת לייעל את הלחץ לרברים טובים ולהיות מפוקס."

בימים של תחרות אני לרוב בבית, קמה בערך בתשע בבוקר, לא הולכת לבית הספר, אוכלת ארוחת בוקר ומתארגנת. אני יוצאת מהבית וכי שאני מגיעה לבריכה אני נכנסת לעשות חימום עד שהתחרות תתחיל. הרגעים שלפני מרגשים.

אם תראו איך היא שוחה במים, לא תאמינו עם מה היא מתמודדת מחוץ להם. מיה פרי (14) נולדה עם שיתוק מוחין – הפרעה בה תפתחות אזורי המערכת המוטורית הרצונית במוח, שגורמת לליקוי בתפקודים המוטוריים ומלווה בדרך כלל בשיתוק הגפיים ופגיעות אחרות. בגיל שמונה חודשים היא החלה בתהליך שיקומי בהידרותריפיה (טיפול שנעשה במים) וכבר אז התאהבה בשחייה ובספורט. כיום היא נחשבת למי שתייצג ביום מן הימים את ישראל באולימפיאדה.

כשהגענו למרכז השיקום והספורט איל"ן שבי חיפה, תפסנו אותה בדיוק בזמן אימון. אחרי שצפינו בשחייתה המרשימה, התפנינו לרבה. "אני קמה כל יום בשש וחצי בבוקר", מספרת מיה, שגרה בזכרון-יעקב. "אני מתארגנת, אוכלת יוגורט והולכת לבית הספר. אני חוזרת הביתה בשתיים וחצי והולכת לאימון של שעה ורבע בחדר הכושר, ואחר כך לאימון של שעתיים במים. אני מתאמנת ארבע פעמים בשבוע ואני מאוד אוהבת את זה. אני נהנית מהשגרה הזאת. סדר היום שלי מאוד חשוב. אני ישנה שבע שעות בלילה. אם לא אשן מספיק יהיה לי קשה מאוד בלימודים ואחר כך באימונים. גם הנושא של התזונה מאוד חשוב. אני יכולה לאכול הכל, אבל במידה, ובאופן כללי התזונה שלי בריאה. אני לא אוכלת דברים לא בריאים".

בשנת 2018 היא זכתה בתואר השחינית הצעירה המצטיינת של הוועד הפראלימפי הישראלי. ב-2019 היא כבר זכתה בגביע שחינית השנה. "זה היה מאוד חשוב לי", מספרת מיה, "רציתי להשיג תוצאות טובות בכל התחרויות. זה מאוד חשוב למאמן שנזכה במקום הראשון וחשוב לי שהוא יהיה גאה בי".

לצידה של מיה יושבת ומביטה עליה בעיניים מעריצות ונרגשות האמא, טל. "מגיל צעיר היה לה טוב במים, היה שם חיבור מוצלח מההתחלה", היא מספרת. "בסביבות גיל שבע התחילו לרמוז לי שהדרך שלה היא לכיוון השחייה התחרותית. היא התחילה ללמוד לשחות בתור ילדה שמתמודדת עם שיתוק מוחין, וזה לא מובן מאליו". מיה מוסיפה: "בבריכה אני כמו כל אחד אחר.